

Джилл Сімс

ЧОМУ МАТУСЮ ВСЕ ДІСТАЛО

Щоденник
виснаженої мами

Переклала з англійської
Вікторія Зенгва

Харків
Моноліт
2020

[Ознайомитись більш детально на сайті видавництва «Моноліт Бізз»](#)

*Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title Why Mummy Doesn't Give a **** © Gill Sims, 2019.*

*Видавець від імені авторки засвідчує моральне право Джилл Сімс
бути зазначеною авторкою цього твору. Усі права застережено, зокрема
право часткового або повного відтворення в будь-якій формі.*

Для Рони... лавини

Сімс Дж.

С 37 Чому матусю все дістало / Джилл Сімс; пер. з англ. В. Зенгви. — Харків: Моноліт, 2020. — 368 с. — (Серія «Щоденник виснаженої мами»).

ISBN 978-617-577-286-7

ISBN 978-617-577-285-0 (серія)

У ваших руках ця книжка з промовистою назвою, отже, ви вже встигли подружитися з «виснаженою мамою» британської авторки Джилл Сімс або самі відчуваєтеся як її героїня. Знаєте, як важко давати раду малим дітям, водночас створюючи затишок у домі, працюючи й навчаючись разом зі своїми школяриками. А також — що відмінне почуття гумору здатне врятувати за будь-яких обставин. Чого тільки не траплялося з матусею Еллен, та шоу триває! На неї чекають ще більші випробування, адже коханий чоловік стає колишнім, а малі перетворюються на підлітків з усіма феєричними наслідками. І якщо раніше її підбадьорювали міцні слівце й напої, то тепер час перейти на просунутий гуру-рівень — просвітлення, розслабленого споглядання й відпускання ситуації. А ще нових блискучих жартів — куди ж без них?

УДК 82-7

Правову підтримку видавництва
забезпечує компанія Web-protect

ISBN 978-617-577-286-7

ISBN 978-617-577-285-0 (серія)

© Джилл Сімс, текст, 2019

© Зенгва В. О., переклад з англійської,
2020

© ТОВ «Видавництво «Моноліт»»,
видання українською, 2020

(PAN)

ЗМІСТ

СІЧЕНЬ	9
КВІТЕНЬ	23
ТРАВЕНЬ	93
ЧЕРВЕНЬ	129
ЛИПЕНЬ	167
СЕРПЕНЬ	223
ВЕРЕСЕНЬ	257
ЖОВТЕНЬ	303
ЛИСТОПАД	323
ГРУДЕНЬ	333
ПОДЯКИ	359

СТІЧЕНЬ

3 січня, середа

Перший день на роботі після Різдва і Нового року — це завжди важко. Раптове усвідомлення, що існує їжа, крім солодощів Toblerone, Quality Street та сиру, і що тепер не годиться починати з білого вина о другій годині дня — завжди шок, як і згадка про те, що ти доросла людина на відповідальній роботі в одязі, який після свят трохи тисне в талії. Коли ж твій перший робочий день супроводжується першою консультацією в психолога щодо стосунків у парі після того, що можна описати як «складне» Різдво, це ще паскудніше.

Крістіна, наша психологиня, має чудові рекомендації. Деббі з відділу кадрів каже, що Крістіна врятувала шлюб її сестри, коли з'ясувалося, що сестрин чоловік крутив інтрижку з першою вчителькою їхніх двійнят відтоді, як вони пішли до початкової школи. До слова, двійнята були в десятому класі, коли все це відкрилося. А ще виявилось, що чоловік отримував насолоду, коли вимащувався клеєм ПВА та глітером (звідси і його потяг до вчительок молодших класів через їхній легкий доступ до таких речей) і його після цього шльопали. Тож я подумала: якщо Крістіна змогла змахнути своєю чарівною паличкою і все владнати після *такого* «маленького»

грішка, то, напевно, нашу із Саймоном проблему розв'язати буде легко — як два пальці об асфальт!

Принаймні в Саймона не виявилось жодних дивних пристрастей. Він не зраджував мене з жінкою, якій я купувала чашки «Найкраща вчителька у світі» і вино, з тією, що сиділа навпроти мене і повчала, як важливо щовечора читати для моїх любих діточок, тимчасом як на її нічному столику красувалася модель пеніса мого чоловіка натуральної величини, зроблена зі шматочків глини, які залишилися після виготовлення подарунків на День матері в класі, й оздоблена його улюбленим глітером, правда ж? Я хочу сказати, коли помістити все в такий контекст, тоді те, що в Саймона була інтрижка на одну ніч із якоюсь сексуальною *señorita*, яку він зустрів у діловій поїздки до Мадрида, — це не *так* і погано, еге ж? Врешті, могло бути набагато гірше.

Саме це я й повторюю собі: «Вище носа! Могло бути гірше!» У нього могла б виявитися пристрасть одягатися як політикня і завсідниця ток-шоу Енн Віддкомб. Або ж бажання трахати когось, одягненого як Енн Віддкомб (навіть не знаю, що тут гірше). Він міг би піти слідами ідеального татуса ідеальної Люсі Аткинсон, який покинув ідеальну мамцю Люсі голою й босою і втік із її подругою та наслідувачкою Фіоною Монтегю, змусивши мамцю Люсі зустрічатися з Фіоною щоранку на шкільному подвір'ї (вона мені ніколи не подобалася, дуже самовдоволена й завжди занадто старається, хоч, очевидно, ідеальному татусеві Люсі сподобалося, як старається Фіона, бо він добряче погладшав, відколи переїхав до неї, явно зловживаючи клятими Фіониними кексиками, які та постійно постить в інстаграмі). Звісно, діти вже не малі, щоб водити їх до школи, вони навчаються в середніх класах, тож, гадаю, зі мною такого все одно не сталося б. Та й Саймон не любить кексів.

Але, з другого боку, це однаково досить паскудно. Коли Саймон зізнався в цьому мені кілька місяців тому, я почувалася

так, наче мене щосили вдарили, аж забило памороки. Буквально зацідили. Досі не розумію, чому він мені розповів. Саймон каже: через почуття провини.

Я чула, як люди говорять про «вир почуттів», але, щиро кажучи, не знала, що це означає, доки мене не закрутило з дикою силою між люттю, відчаєм та справді шаленим бажанням убити його і періодами спокою, впродовж яких я переконувала себе, що ми зрілі дорослі люди, які мають двох дітей і разом уже двадцять п'ять років, плюс-мінус, ми кохаємо одне одного і зможемо це пережити, — лише для того, щоб усе закрутилося знову. Мені було так кепсько, що я не могла їсти три дні, чого зі мною ніколи не траплялося раніше; зазвичай у періоди емоційного напруження я втішаюся їжею. Я схудла майже на п'ять кілограмів, тож можна тут знайти й позитивний бік.

Після кількох тижнів, протягом яких Саймон дивився на мене як побитий пес і повторював, як йому шкода, а я відчувала, що моя лють аж ніяк не стихає, і всі наші спроби обговорити все як дорослі люди закінчувалися тим, що я погрожувала відірвати йому яйця, якщо він скаже мені ще один клятий раз, що це нічого не означало, бо якщо це нічого не означало, тоді чому, чорт забирай, він це зробив, і так, так, я розумію, що це був «просто секс», але чи не подумав він, що цього, бляха, досить, — стало зрозуміло, що ми нікуди не рухаємося і, очевидно, нам потрібна професійна допомога.

Я почула, як Деббі розповідала про дива, які робить Крістіна (принагідно вона описувала орнамент ручної ліпнини), й обережно попрохала в неї номер Крістіни, ясна річ, «для подруги», бо Деббі не можна нічого розповідати, якщо не хочеш, щоб про це знав увесь офіс. У певному сенсі така її риса корисна, коли хочеш поширити якусь інформацію: якщо розповіси її Деббі й попередиш, що це «цілком таємно», гарантовано кожна жива душа знатиме все до кінця робочого дня.

Спершу Саймон відмовлявся йти, по-британськи стогнучи, мовляв, «навіщо виносити сміття з хати» і «все це новомодна дурня», але врешті погодився спробувати, аби я припинила репетувати. Тож ми пішли.

Після першого сеансу Саймонові, на диво, зайшла терапія. Думаю, йому сподобалося, що Крістіна одразу ж оголосила, що вона тут не для того, щоб розподіляти провину чи визначати, хто має рацію, а хто помиляється, а лише щоб бути посередницею і надати безпечний простір, аби обидві сторони могли висловитися без осуду. Саймонові також сподобалося, що Крістіна не дозволяла у своєму кабінеті підвищувати голос, тож мені не можна було верещати на нього, і це забезпечувало йому годину спокою на тиждень.

Я ж вважала, що все це лайно. Я на сто відсотків була певна, що вона засуджуватиме, розподілятиме провину, скаже Саймонові, яким гімном він був, пристане на мій бік і виголосить якесь прийнятне покарання, щоб він міг спокутувати свої гріхи, і тоді ми змогли б забути про це й рухатися далі, але перед тим призначили б йому своєрідні подружні громадські роботи, наприклад, я не знаю, прасувати решту нашого життя чи довіку замінювати рулони туалетного паперу у вбиральні, сидіти в колодках, бичуватися — також непогані варіанти. Чи щось таке.

Замість того щоб визнати, що Саймон був лайном і має бути покараний, перш ніж рухатися далі, Крістіна запитувала таке: «Ммммм. І як це змусило вас почуватися?»

Сьогоднішній сеанс проходив за тією ж схемою, що й зазвичай: Саймон, на диво, доладно розповідав про те, як він тоді чувся, особливо як його спонукала почуватися іспанська *señorita* («Живим. Жаданим. Немов я щось для когось означаю»). Я була не такою вправною в цьому...

— Мммм. Що ви відчуваєте, коли Саймон так описує свої почуття, Еллен?

— Нормально! Я відчуваюся *нормально!* Просто чудово! — прошипіла я крізь стиснуті зуби, бо Крістіна не дозволяла кричати чи обзиватися, тож я не могла зарепетувати: «Ти *багато означає* для мене, мерзото! Ти хотів почуватися жаданим, а як, ти думаєш, чувалася я? Але я якось втрималася і не скочила в гречку, *правда?* Я додержала своєї подружньої обітниці, хоча могла мати секс із багатьма чоловіками, якби лише *захотіла*, проте *не зробила* цього, бо я НЕ ПІДЛА ЗРАДНИЦЯ, і тепер ти сподіваєшся, що я тебе *пожалію?* А ще те щось, що «нічого не означає», здається, спонукало тебе почуватися досить особливо. А ще — МEEEEEEPЗOOOOТАААА!»

Тоді Крістіна сказала:

— Я відчуваю, наче ти дуже люта, Еллен.

— Ні,— усміхнулася я.— Жодної люті.

— Мені здається, сьогодні ти дуже люта, Еллен. Хочеш про це поговорити? — розмірковувала Крістіна, поки Саймон мудро кивав, а в мене аж клекотіло в грудях, бо, *звісно*, я принесла багато люті на сеанс. Якби я не була лютою, знищеною і нещасною, чи ми взагалі, бляха, опинилися б тут, а мета ж усього цього полягає в тому, щоб Крістіна зробила якось так, щоб я чувалася *не такою* лютою, а не ще лютішою? 70 фунтів за годину, щоб мені сказали, що я люта? Після першого сеансу я трохи погралася з ідеєю перевчитися на психотерапевтку, лише на гіршу, таку, яка замість того, щоб запитувати: «Як ви відчуваєтеся?» і заявляти, що це не її робота — розподіляти провину, казала б: «Ну, яка лайняна ситуація, правда?» і «Ваш чоловік явно недоумок!» Саймон запевнив мене, що це не мета психотерапії, а якщо люди потребують такої підтримки, вони можуть безплатно звернутися на мамський сайт.

Зрештою у мене всередині щось клацнуло. Можливо, згадка про все те взуття, яке я могла б купити, якби не заплатила Крістіні 70 фунтів за те, щоб вона сказала мені, що я люта.

— Ви здивовані, що я люта? — загарчала я.— Все завжди про Саймона. Чого Саймон хоче. Як Саймон почувається. Що Саймонові потрібно. Кому яке діло, як почуваюся я? Нікому. Все, що ми робимо,— це говоримо про те, як почувається Саймон.

— Ну, я постійно запитую вас, як ви почуваєтесь, і ви завжди відповідаєте: «Нормально»,— заперечила Крістіна.

— Ну, звісно, аж ніяк не нормально! — застогнала я.— Мій чоловік зрадив мене з іншою жінкою, і мій шлюб летить собаці під хвіст. Як можна думати, що в мене все *гарзд*?

— Але я так не думаю,— сказала Крістіна.— Саме тому запитую, як ви почуваєтесь. *Ви* твердите, що з вами все нормально, й заперечуєте лють і горе. Розповідайте далі.

— Саймон каже, що почувався небажаним і знехтуваним. А йому не спадало на думку, що я почувалася так само? Що я досі почуваюся так, лише в мільйон разів гірше? Він зустрів когось, із ким почувався «жаданим», у нього були захоплення, гострі відчуття та іспанський секс, а в мене що? Нічого. Він собі розважився, а я мушу просто пережити це й рухатися далі, наче нічого не сталося. Тимчасом я досі з чоловіком, який навіть не помічає мене, не кажучи вже про те, щоб спонукати мене почуватися *жаданою*.

— Я помічаю тебе,— обурилася Саймон.

— Ні, не помічаєш,— розпачливо сказала я.— Ти навіть не бачиш мене більше. Я просто є, немов якісь старі меблі. Ти не помічаєш, який я маю вигляд, що роблю, й аж ніяк не помічаєш, як я почуваюся.

— Я помічаю, який вигляд ти маєш,— наполягав Саймон.

— Ні, не помічаєш. Хоч би як я одягнулася, ти ніколи не звернеш уваги, ніколи нічого не скажеш, ніколи не похвалиш мене. Коли я запитую, який у мене вигляд, ти навіть не відриваєш погляду від айпаду, просто бурчиш «Усе добре» — і це все.

— Ну, таж це правда. Ти завжди маєш гарний вигляд. Що ти хочеш, щоб я сказав?

— Саймоне, «ти маєш гарний вигляд» означає, що «з тобою все гарзд, спідниця не заправлена в труси, у зубах немає шпинату і ти можеш вийти з дому». Ти не помічаєш, чи вклала я волосся, чи одягла нову сукню, чи ще щось зробила. Ти змушуєш мене благодати навіть про своє «все добре!».

— Я не знав, що це така проблема. Вибач. Більше не казати-му «все добре».

— Зроби мені комплімент зараз. Ну ж бо. Скажи про мене щось приємне.

— Це дуже добре,— зітхнула Крістіна.

— Нуууу,— Саймон замислився.— Знаю. Ти готуєш найсмачнішу лазанью, яку я куштував.

Я витріщилася на нього, не ймучи віри.

— Лазанья? Справді? ЛАЗАНЬЯ? Це те найпомітніше, найпам'ятніше, НАЙКРАЩЕ, що ти можеш пригадати про мене? Клята ЛАЗАНЬЯ?

— Ну, ти мене заскочила зненацька, а про інше, що мені спало на гадку, я не міг сказати тут.

— Тож лазанья. Ось до чого дійшло. Двадцять п'ять років разом — і ти тут лише заради моєї лазаньї? — заревіла я.

— Еллен, я попрошу не підвищувати голосу,— дратівливо спокійно попросила Крістіна.

— О вибачте. Вибачте. Я не хотіла б влаштовувати *сцену* чи щось таке. Але серйозно, Крістіно, ви кажете мені, що я люта, і вас дивує, що я люта, коли він таке каже?

— Еллен, ви знаєте, що я тут не для того, щоб приставати на чийсь бік. Йдеться не про мене, а про вас із Саймоном. Саймоне, як ви почуваєтесь, коли Еллен каже, що ви її більше не помічаєте?

— Я думаю, що це досить лицемірно, бо вона також мене не помічає,— сердито відповів Саймон.— Вона не знає, хто я, чого хочу в житті, не знає, що мене цікавить чи хвилює...

— Радше іспанський тапас, ніж лазанья,— пробурмотіла я.

— Еллен, я попрошу вас не перебивати Саймона. Дозвольте йому висловитися,— сказала Крістіна.

Сеанси Крістіні — це немов тебе консультує клята Суперняня. Я не здивуюся, якщо одного дня вона поставить мене в куток.

Саймон провадив далі:

— Ти прагнеш зберегти сім'ю. Не хочеш, щоб діти розривалися між різними домівками на вихідні, щоб вони знайомилися з мачухою та вітчимом, щоб їх використовували немов пішаків у батьківській грі, як це було з тобою. І, я думаю, що здебільшого ти тут заради дітей, намагаєшся вберегти їх від цього, а не тому, що жадаєш бути зі мною. Ти кажеш, я тебе не бачу. Але ти також мене не бачиш. Замість мене може бути будь-хто. Анонімний батько і чоловік у твоєму житті, який потрібен, щоб усе трималося купи.

— Це краще, ніж хатня робітниця, кухарка і няня, як бачиш мене ти,— заперечила я.

— Еллен, це востаннє я прошу вас не перебивати,— застерегла Крістіна.— Якщо ви зробите це знову, я буду змушена показати вам жовту картку.

Я витріщилася на неї. Вона витріщилася у відповідь. Очевидно, «жовта картка» — це доросла версія кутка. Вона ніколи не погрожувала Саймонові жовтою карткою. Напевне, він їй більше подобається, і це нечесно. Я вже подумала, що вона нахилиться до мене, суворо погляне мені в очі й скаже, що я маю порахувати до трьох і почати нормально поводитися.

— Навіть не знаю, чи ти ще кохаєш мене, Еллен,— промовив Саймон, драматично зітхнувши.— І це змушує мене сумніватися в тому, чи я кохаю тебе. Я просто не знаю.

Я розкрила рота, щоб відповісти на це — пішла ти, Крістіно, зі своєю жовтою карткою,— та вона раптом оголосила:

— О господи, це було дуже корисно, але, боюся, наш час закінчився!

Тож *тобі* перебивати — це нормально, Крістіно!

Немов у тумані я взяла своє пальто, і ми вийшли з кабінету Крістіни. На вулиці холодне повітря вдарило мені в обличчя, немов ляпас мокрою рибою, і я отямилася.

— Ти мене більше не кохаєш? — прогарчала я.— Для чого тоді все це, якщо ти мене більше не кохаєш? Навіщо ми проходимо через це?

— Не влаштовуй сцени, Еллен, тільки не на вулиці! — жваво заторохтів Саймон.— Ну ж бо,— додав він, тягнучи мене до бару біля офісу Крістіни,— ходімо вип'ємо.

— Це справді все, що тебе хвилює? *Сцена на вулиці*? Хай там як, потрібно повертатися, діти чекають,— заперечила я.

— Вони можуть почекати ще пів годинки. Нам треба поговорити.

— Ми щойно *говорили*. Ти все пояснив. Що ще можна сказати?

— Добре, *мені* треба поговорити з *тобою*.

Це був дуже симпатичний бар, із затишними кабінками й гарним освітленням, і за інших обставин я звернула б увагу на те, який він інстаграмний. Саймон узяв мені келих вина і сів поруч.

— Це не може так далі тривати,— сказав він.— Ти рвеш себе на шматки. Я так більше не можу.

— Ти так більше не можеш? Отже, людина, яка має завжди бути поруч, ніколи мене не кривдити, розбила мені серце, а я мушу все здолати, бо тобі вже набридло, що мені болить? Ти зрадив мене, прирівняв до лазаньї, а відтак повідомив, що більше не кохаєш, — і що? Я маю бути *щасливою*? Ура! Мій чоловік і батько моїх дітей більше мене не кохає! Ура, бляха, *життя вдалося!*

— Будь ласка, тихіше,— прошипів він.— Я не *казав*, що не кохаю тебе.

— Казав.

— Ні, я сказав, що не певен. І я не певен, що ти кохаєш мене. Звісно, я *кохаю* тебе, просто не певен, що досі кохаю тебе *так*, як раніше. Я хочу сказати, що навіть не знаю, чи ти ще хочеш бути зі мною в шлюбі,— сумно додав він.

— Звісно, хочу,— заперечила я.— Я не проходила б через усе це, якби не хотіла, правда? Може, це *тебе* обтяжує наш шлюб?

— Я не знаю. Не знаю, чого хочу. Я знаю, що нещасливий і був нещасливим задовго до того, як усе це сталося. Я знаю, що не можу шкодувати більше, ніж шкодую, але це не допоможе. Я знаю, що не можу змінити минуле, я можу хіба змінити майбутнє, але за теперішніх обставин ти мені цього не дозволиш, бо не можеш відійти від минулого. Тож, я думаю, нам треба якийсь час побути окремо.

— Ти збираєшся кудись на вихідні чи щось таке? *Ще одне* задоволення?

— Ні, нам варто пожити нарізно. Джефф із роботи на три місяці перебирається до Нью-Йорка і не хоче, щоб увесь цей час квартира була порожньою. Я сказав, що переїду туди і нагляну за нею. Дам нам обом якийсь простір, час, щоб подумати й вирішити, чого ми насправді хочемо. Я планую переїхати сьогодні ввечері. У мене була остання надія, що сьогодні Крістіна зможе допомогти тобі почати зцілюватися, але ні, тож треба щось змінювати.

— Ти кидаєш мене? — прошепотіла я.— Після всього, через що мені довелося пройти, ти кидаєш мене? І використовуєш ці старі кліше: «Я кохаю тебе, але не *закоханий* у тебе» і «Мені просто потрібен простір»? Ти не міг сказати прямо? Господи, тут лише бракує фрази «Моя дружина мене не розуміє».

— Що ж, мені *справді* потрібен простір, ну, і якийсь час. Ти *не розумієш*, чим це обернулося для мене. Я не зможу бути з тобою, якщо завжди залишатимуся поганим хлопцем і відчуватиму твою постійну лють. Це зруйнує нас обох.

— Он воно що. Добре придумав, як покинути свою дружину. Тож ти просто звалиш, переберешся до симпатичної холостяцької квартири Джеффа й безтурботно поживатимеш собі, залишивши мене збирати всі уламки — знову? Бо ти *нещасливий*, що я трохи розлютилася через те, як ти поведився, і що? Хочеш *віднайти* себе?

— Еллен, будь ласка, все не так.

Я допила своє вино.

— Усе *саме* так.

— Я просто хочу з'ясувати, хто я, і все. Крім того, що я батько й чоловік!

— Я скажу тобі, чого ти хочеш. Ти відчув смак свободи і хочеш ще, бо дружина й діти раптом стали каменем на твоїй шії. А ще твоя благовірна ніяк не заткнеться, як гарна дівчинка, і не дозволить тобі дістати малинку і схрумати її. Тож ти знайшов простий вихід — звалити. Заживеш холостяцьким життям, а я так і буду прив'язаною й виховуватиму твоїх дітей. Ну, добре. Добре. Якщо це те, чого ти хочеш, уперед, ніхто тебе не зупинятиме. Якщо ти думаєш, що я сидітиму тут і *благатиму* тебе залишитися, то помиляєшся. Гарного життя, Саймоне. Хоча насправді я тобі цього не бажаю. Зичу, щоб у тебе відвалилося все господарство. Прощай.

— Я не *кидаю* тебе, мені потрібно...

— Пішов ти на хрін. Чи посади на свій хрін ще когось, якщо тобі «потрібно».

— Еллен, будь ласка...

Я вийшла з бару з високо піднятою головою і йшла так до невеликого дитячого майданчика в парку за рогом, де впала на лавку й заридала. Дякувати богу, вже був вечір і навколо на гойдалках не товклася дівтора, яку налякала б божевільна тітка, що вила на самоті. Скільки годин я просиділа на таких лавках, наглядаючи, як Пітер та Джейн гралися (і тузалися), відморожуючи собі зад і жадаючи, щоб нарешті настав час іти

додому, але й подумати не могла, що колись отак сидітиму на лавці й ридатиму, бо Саймон мене покинув. Я думала, що ми постаріємо разом. Ніколи не уявляла собі майбутнього без нього.

Я витерла собі очі вкрай сумнівною серветкою, яку знайшла в кишені пальта (коли діти були малі, до неї завжди прилипали недоїдені желейки, якими я могла втішитися), і вирішила, що досить. Я більше ні на кого не покладатимуся. Ну, крім ідеальної мамці ідеальної Люсі Аткинсон, у якої візьму номер вправного адвоката з розлучень.

«Як прикро, — шкодувала я, — що не можу повернутися до того милого бару, щоб сфотографуватися для інстаграму, бо він назавжди залишиться “баром, де Саймон мене покинув”. Якщо вже надумав мене кидати, то міг би зробити це в якійсь забігайлівці й не псувати такого гарного місця. Клятий егоїст».

КВІТЕНЬ

6 квітня, п'ятниця

Я прокинулася в паніці, з пересохлим ротом та шаленим серцебиттям, переконана, що проспала будильник і що вантажники вже тут. Їх, звісно, не було, бо на годиннику лише 3:43 ранку, але це вже вшосте я так прокидалася, і ризик, що я все-таки просплю будильник, збільшувався з кожним разом, так само як і паніка. У коротких уривках сну, на які я спромагалася між своїми пробудженнями, мені снилося, що вантажники вже тут, але нічого не спаковано, і ми не можемо їхати. А потім був іще один, набагато гірший сон: наче всі наші речі акуратно спаковані і я вправно керую процесом, але із жахом розумію, стоячи в садку перед міцними чоловіками, які несуть диван, що я абсолютно гола, та всі занадто ввічливі, щоб щось сказати, проте є висока ймовірність, що вантажники будуть травмовані на все життя виглядом сорокап'ятирічної жінки, яка, трясучи цицьками, нагадує їм, щоб вони обережно поводитися із сервантом, бо це родинна реліквія.

Насправді я навіть не знаю, чому мені приснився сервант. У мене його більше немає. Він належав Саймоновій бабусі, тож мій колишній чоловік забрав сервант. Щоправда, Саймон не дуже його хотів, заचाївши до бідолашного серванта

безпричинну ненависть відтоді, як я спробувала стилізувати його під шебішик і пофарбувала в *eau de nil*^{*}, але я наполягла на тому, що все має бути справедливо і цей сервант його. Лише почуття справедливості змусило мене віддати сервант, а не зловтіха від думки, як колишній чоловік лютитиметься щоразу, коли дивитиметься на нього, й аж ніяк не садистичне задоволення від того, що цей сервант зруйнує весь мінімалізм, якого Саймон зрештою домогся у своїй новій квартирі. Адже сервант належав його бабусі, тож викинути його в нього не підніметься рука.

Після того як Саймон заявив, що він переїжджає, щоб «дати нам більше простору», я не стала зволікати. Я бачила чимало друзів та колег у такій самій ситуації, коли їхні партнери звальювали, запевняючи, що це «лише тимчасово», щоб «мати час подумати». Вони вирушали «подумати», а десь за місяць спільні рахунки спорожнювалися, на килимку біля входу лежав лист від адвоката, а у дверях з'являлися агенти з нерухомості й оголошували, що вони прибули, щоб оцінити будинок, бо «тимчасове думання» — це просто трюк, щоб вибратися з мінімальними проблемами і залагодити фінансові справи на свою користь.

Я не піймаюся на такий гачок. Наступного дня, перевіривши наш банківський рахунок і побачивши, що Саймон зняв значну суму грошей, напевно, щоб оплатити оренду квартири Джеффа — виявилось, що Джефф не пустив його пожити у своїх апартаментах безплатно, як Саймон усе це розписав, — а відтак вислухавши Саймонові відмовки, що спільний рахунок призначений для «витрат на проживання», на що я зауважила, що це його вибір — переїхати на дорогу квартиру, тож чому, чорт забирай, мені треба вкладатися в це, я зателефонувала агентам із нерухомості та юристам, забрала свою частку із залишків

^{*} Блід-зелений колір.— Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

спільного рахунку й розпочала весь процес. На жаль, як з'ясувалося, наш будинок зріс у ціні, відколи ми його купили, і ніхто з нас не міг викупити другу частину, тож його довелося продати, хоча Саймон щось мекав про те, що я занадто поспішаю, бо він не хотів іти від мене назавжди.

Сімейні будинки за розумною ціною біля пристойних шкіл продаються швидко, навіть швидше, ніж я сподівалася, і в мене зовсім не залишалось часу підшукати місце, куди перебраться нам із дітьми. І от я лежу без сну, витріщившись у стелю, і споглядаю майбутнє, де я не старію разом із Саймоном у маленькому кам'яному котеджі з трояндами навколо дверей. Однак є і позитив, бо я старітиму в маленькому кам'яному котеджі з трояндами навколо дверей. Ось на чому я маю концентруватися — на позитиві, а не на негативі. Насправді Саймон завжди критикував мою пристрасть до химерних сільських котеджів і похмуро бурчав про енергоефективність, брак подвійних шиб та низькі стелі («Звісно, завдяки низьким стелям ці будинки *простіше* опалювати», — переконувала я). Він вказував на недоліки у звітах про огляд будинків мрій, на які я звертала увагу, зітхав із приводу мокрої і сухої гнилі, вогкості й руйнувань, стогнучи: «Це бездонна яма! Бездонна яма!» А я кричала: «Характер і душа! ЦЕЙ БУДИНОК МАЄ ХАРАКТЕР І ДУШУ! Що таке трохи цвілі проти цього?»

Як архітектор Саймон завжди міг заткнути мене (просту «комп'ютерницю», як він називав мою професію) у всьому, що стосувалося всіх тих будинків, ввертаючи технічні слівця і посилаючись на страшенні витрати на новий дах (якщо вірити йому, кожен будинок, у який я закохувалася, потребував нового даху, попри те, що наявний вінтажний шиферний дах нормально стояв собі вже понад сто років), тож одна за одною мої мрії руйнувалися під вагою нудної практичності.

Але тепер, без Саймона, коли ніякий скепсис «я ж казав» не псував моєї мрії про кухню з кам'яною плиткою та біфорії,

я знайшла котедж своєї мрії, і сьогодні ми переїжджаємо туди. Ну, напевно, це не *зовсім* котедж моєї мрії. Фінанси до такого не дотягували, попри те що мені трохи пощастило, бо моя хвора на всю голову колишня зовиця Луїза доборолася з патріархатом до того, що стала лесбійкою і переїхала зі своєю новою коханкою Ізабель до жіночої комуни, *нареши́ті* звільнивши будинок, який я придбала кілька років тому під тиском емоційного шантажу. Моя зтяжна образа через те, що мене змусили забезпечити безтурботне життя Луїзи, віддавши гроші від мого найбільш фінансово успішного проекту, любого застосунку «Чому матуся хоче напиться», *аж ніяк* не сприяла розриву із Саймоном. Але Луїза переїхала, її (мій) будинок продали, і така ін'єкція готівкою разом із часткою від продажу нашого сімейного будинку означала, що я можу дозволити собі купити приблизно котедж мрії, не «сівши» на смертельну іпотеку. Ура! Це буде чарівно! Якщо не помічати вогкості. Хоча все, напевно, можна зафарбувати. Чекати, доки на ринку вигулькне ідеальний будинок, було ніколи, тож, щоб мати будиночок із садком для мого пса Джаджі та трьома спальнями для мене й дітей, доведеться переїхати за кілька миль від міста.

Та хай там як. У мене буде город, і я матиму чудовий вигляд у гумаках і принтах від Кет Кідстон (ну, напевно, не в оригіналах від Кет Кідстон, бо це дуже, бляха, дорого, а я тепер мати-одиначка, але, напевно, вдасться знайти якийсь доступний замітник на eBay). Планую тримати курей — сассекських, я так вирішила, бо мені сподобалася назва цієї породи, і коли я зауглила, то побачила, що їх описують як дуже балакучих птахів. Кому потрібен чоловік, якщо маєш балакучих курей? Я лише сподіваюся, що мій пес Джаджі не спробує зжерти балакучих курей. Я серйозно з ним поговорила про це, але він глянув на мене своїм промовистим поглядом: «Я не звертаю уваги на твоє дурне пашталакання, жінко, і робитиму, як

мені до вподоби». На щастя, Джаджі — *мій* собака, я завела його проти волі Саймона, хоча він полюбив його так само, як і я, але навіть питань не виникало, хто забере Джаджі після розлучення. Напевно, я дозволила б Саймонові забрати Пітера і Джейн, якби він справді цього захотів, але шалено боролася б за опіку над Джаджі...

Пітер і Джейн не в захваті від мого чудового плану переїхати до села. Хоча насправді це не так далеко, ми досі залишаємося в межах досяжності їхньої школи, тож не доведеться травмувати любих діточок зміною навчального закладу, досить того, що тепер вони з неблагополучної сім'ї. (Чи люди ще так кажуть? Просто я пригадую, як у серіалі «Вулиця Коронації» Трейсі Барлоу кричала щось про те, що вона з неблагополучної сім'ї, Кенові й Дейрдрі, коли ті вкотре розлучилися, — це не мало значення для Кена й Дейрдрі, звісно, вони знову будуть разом.)

Попри це, діти досі налякані тим, що доведеться жити «в чагарях» і через брак автобусів у пізній час діставатися додому після вечірок та підліткових гулянок буде проблемно. Ну, я підозрюю, у свої п'ятнадцять Джейн дудлить слабоалкоголку Bacardi Breezers — чи яке там перецукроване лайно п'є сучасна молодь? Пітерові лише тринадцять, тож, сподіваюся, у мене ще є рік чи два до того, як він стане на шлях розпусти. Однак я маю надію, що вони оголосять себе противниками алкоголю, бо я для них була радше жахливим попередженням, аніж добрим прикладом, коли йдеться про зло пиятики. Я спробувала втішити їх, пообіцявши часто підвозити додому, і радо нагадала, що кожних других вихідних вони ночуватимуть у татовій квартирі, тож це буде: а) його проблемою; б) нагодою просто і зручно діставатися додому з вечірок та сумнівних пабів, де обслуговують неповнолітніх. Саймон був присутній, коли я це оголосила, і, мушу сказати, не дуже зрадів такій перспективі.

Тим часом він знайшов квартиру своєї мрії, мінімалістичну білу коробку, за якою сохнув роками. Переглядаючи «Історії дизайну», Саймон аж млів від щастя, коли хтось будував ці порожні сучасні кубки замість будинків, а потім обдивлявся нашу захаращену вітальню й розпачливо зітхав. Ми сварилися і через його квартиру, бо я застерегла, що він не може купити лофт відкритого планування, адже йому треба буде десь вкладати ДІТЕЙ, коли вони в нього ночуватимуть, — здається, сам він про це й не згадав би. Зрештою він неохоче погодився на компроміс, що передбачав одну пристойного розміру спальню, одну маленьку кімнату, яку він використовуватиме як кабінет і де поставить футон для Джейн (не знала, що футони ще існують, я думала, що вони зникли в дев'яностих разом із моєю юністю та пружністю цицьок), і те, що Саймон оптимістично охрестив «кімнатою-коробкою» для Пітера, а ми з Пітером назвали «шафою». Крім того, що він замикатиме рідного сина та спадкоємця в шафі кожних других вихідних, з фоток можна сказати, що це дратівливо гарна квартира, хоча сервант там матиме просто жахливий вигляд, тож — ха!

Хай там як, я можу випити чашечку чаю в мирі та спокої, перш ніж почну довгий і болісний процес витягання двох підлітків із їхніх нір. Я оце міркую, чи не ліпше просто залишити дітей у ліжках, щоб вантажники так перенесли їх до фургона, а потім внесли цих сплюхів до їхніх нових кімнат. Цікаво, скільки часу мине, доки вони помітять, що перебувають в іншому будинку? Якщо щиро, Пітер помітить одразу, коли на автопілоті кинеться до холодильника, готовий поглинути весь його вміст — у нього це називається «перекус», — і виявить холодильник в іншому місці, через що «перекус» відкладеться на важливі для його життя тридцять секунд.

Дивно розуміти, що я прокидаюся в цьому будинку востаннє. За попередні кілька днів було багато останніх разів. Деякі з них досить сумні, наприклад, коли я востаннє побажала

дітям добраніч у кімнатах, де вони спали, як були маленькими. Пітера і Джейн не дуже зворушили мої сльозливі спроби повернути їх до розуміння, що це остання ніч тут, вони сказали, що я поведжуся дивно і краще мені піти. Інші останні рази були не такі сумні. Востаннє я мусила посунути килимок, щоб прикрити слід на підлозі, де Джаджі колись наглядував і його шлункова кислота роз'їла лак. Востаннє я вдаряюся стегном об по-дурному поставлену шафу на кухні. Востаннє витру стільницю і проігнорую велику подряпину, що утворилася після того випадку, коли Джейн у нападі люті пожбурила ножа в Пітера, напевно, за якийсь огидний вчинок, наприклад за те, що він подивився на неї.

Але зараз не час пригадувати останні рази. Бо це час для ПЕРШИХ разів, для початку з чистого аркуша! Сподіваюся, Джаджі буде не дуже шокований своєю новою домівкою і приживеться там.

